

Tar Károly:**Mondatok***

- A félelem nélküli gondolkodónak minden Úr meztelen.
- Félelmedet lelkesedéssé imádkozva keresed boldogságod, áhítatod ködében nem látsz tovább saját – és képzelt istened orránál.
- Az ember lusta állat. Töröljük a mondat szégyenteljes részét. Marad. az ember. Ez így igaz. Minden azon múlik tehát, hogy képesek vagyunk-e a szégyenletes-ségek törlésére.
- A nép azé, aki megműveli.
- Az emberiség korhad: időnként mindenki lelombozódik.
- A hit nagy kényszer. Aki szabadnak képzeli magát, az maga teremti Istenét. Naponta azon vagyok, hogy a magam Istenét a másokéhoz igazítsam, és velük összebékítsem.
- Hat milliárd egyhelyben lakó ember a világ: az éghajlatváltozás, a gondolatváltozás alig észrevehető!
- Ha magunk teremtettük őt, a mi képünkre, a képzeletünk szerinti legjobbra, akkor semmiképpen sem lehet más csak földi Isten. A kozmosz istenét ezután kell elképzelnünk.
- A halál a megmagyarázhatatlanságból eredő lelki betegségünk.
- A világ egyénekre szeletelt élet, az élet az egyénekre porciózott isten.
- Amikor az ügyeskedés és a tudás nyíltszínre lép, akkor igazán nagy a képmutatás.
- Költségeimet nem kímélve porfüggönnyet készítettetek holnapra néző ablakaimra, és múltban járó póksereget fogadok, hogy otthonomat lakályossá tegyem; a megszállottak módján tompítom szívem és agyam villámló dobbanásait, hogy megfoghatóvá tegyem legbensőmben az áttetsző csöndet, a feledés fátylába burkolózom ember-hűvös nappalokon, éjszakákon át illatos kazár füstölőket gyújtok, és dédelgetett álmokat melengetek utolsóznak hitt leheletemmel, aztán csak várom, hogy magasra üljenek a csillagok és amikor szelidül az élet vonzása, és biztatóan hunyorog a sziporkaszemetes tintaég, lerázom magamról a hétköznapoktól súlyos sóhajokat, tiszta, megvilágosodott buborékként, önérzetes hólyagként emelkedem a szülőföldemként tisztelt semmibe.
- Ami egyesülni akar, előbb atomjaira bomlik, ami részecskékre hull, paránná bomlik, és aztán egyesülni akar: a felbomlásban benne van az összetartás csírája és fordítva: minden minőséget keres, mást, nagyobbat, erősebbet, tartósabbat akar.
- Regény. Anyám fájdalommal lökött ki magából erre a világra, jajongott, örültek, hogy én is sírtam, könnyeztem akkor is, amikor a becsületét kilehelte, most, hogy száraz szemmel magam is eltűnni készülök, élet adta örömeim után kutatok foghíjas emlékezetemben: hullathattam volna több örömkönnyet is siralmas életemben.

-
- Az anyanyelv olyan örökké üde virágos rét, ahol könnyű a járás és még a sóhajlás sem hoz zord időt.
 - Nem vagyok aranyhal, mégis újra és újra kifognak: hazugság -világhálóban vergődöm.
 - Tüskéket növesztünk, mert az ordító emberi hidegben reményeink levelei elhullnak.
 - Miért nem nevet az Isten? És miért nem nevetett Jézus? Azért, mert senki sem lehet tökéletes. Azért, mert az ember teremtése még képzeletben sem lehet tökéletes.
 - A sokasodás nemcsak az emberi állat számszerű növekedését jelenti, hanem a mindnyájunkban felhalmozódó tudást, az élet értelmének nemcsak tétova megfogalmazását.
 - Az örökéletben is számon kérjük-e magunktól, hogy mi végett születtünk a világra?
 - Az emberi jóság kiterjesztése végett kell magunk fölé képzeletbeli tökéletesebbet állítanunk. Ilyenformán mindig is lesz példaképünk. És mindig is God, Gud, vagyis Jó lesz a neve.
 - Keveredünk. A fehér emberek barnábbakká válnak. A feketék kreolodnak. A rézbőrűek kisárgulnak. A gazdagok szegényednek, a nincsteléneknek lesz betevő falatjuk. A jégmezők olvadoznak, a meleg langyosodik, a forró lassan kihűl. A katolikusok reformálódnak, az unitáriusoknál az egy Isten hit Buddhásodik, az iszlám kevesedik, az ateistákban mocorog a hit. Minden, ami zavaros tisztul, a tiszta pedig szennyesül, az igazság halványul. Törpülnek a távolságok, nagyra nőnek a törpék, az emberiség óriásai elviselhető nagyokká zsugorodnak. Az emberi élet hosszabbodik, de felgyorsul és így rövidebb lesz. Már nem lélegzünk kiadósakat a reggeli friss levegőből, mert tudónk térfogata kisebbedik, és már a levegő sem a régi, amit érdemes kitérgetni orrcimpákkal magunkba szívunk. A szerelem bódító érzése egyre lassabban bontakozik ki az ifjú szívekben, a szívek a nagyobb igénybevételeknek megfelelően nagyobbodnak, a nagy érzések elaprózódnak. A hajunk a vállunkra omlik, de fejtetünk fényesre kopaszodik. Messzire küldött tekintetünk köhajításnyira ácsorog, az elhajított kő egyre közelebb esik le gyengülő karunktól, de a kozmoszba látunk. Rövidülnek a fényestendők, nő a sóvárgásunk az egyre messzebbre kerülő végtelenért. Keveredünk és atomizálódunk. Világunk egyre nyüzsgőbb hangyaboly, és ordító a magány.
 - Életrajz. Anyám velem világot szült, bizonyára végtelent; határait kishitűen magam szabtam: kurtára sikerült nekem minden.
 - A pontos idő. Az ember felnézett az Istenre és beállította az óráját, az Isten alá nézett az emberre és beállította az óráját, de elfelejtettek egyeztetni: így lett az idő végtelen.

** A Magyar Írószövetség tavalyi pályázatának különdíjas írása*